Începând cu 1700 în Europa de apus, în Anglia şi Franţa mai ales se instalează la vedere lojile francmasonice. Lucrarea lor se amplifică şi cuprinde şi alte spaţii: „lumea nouă", Europa de răsărit şi apoi restul lumii. La noi în ţară ele se instaurează după 1848, când România devine stat modern capitalist, democrat, industrializat, înglobat culturii apusene - după cerinţele masonice ale vremii. Revenind acum la muzică să vedem concret şi cu exemple cum s-a manifestat această lucrare ce a atins apogeul ce-l trăim. Francmasonii secolului al XVIII-lea aveau ca sprijin al ideologiei lor gnozele şi filosofiile păgâne, ereziile condamnate la sinoadele ecumenice. Aceste mentalităţi au influenţat în mod deosebit viaţa culturală şi artistică a secolului, şi chiar ulterior, astfel încât în numele „iluminării" şi a „liberei cugetări" filosofii idealişti inventau sistem după sistem contrazicându-se reciproc. Astfel Hegel foloseşte noţiuni ca „spiritul lumii" (cu rezonanţe hinduse) sau metoda dialectică preluată de la grecii antici: teza urmată de antiteză ce vor da naştere „sintezei purtătoare de progres". Această gândire dialectică ruptă de adevăr - adică de Hristos - a exercitat o influenţă covârşitoare ce se manifestă încă şi în zilele noastre în lumea „întâia" a ţărilor dezvoltate. Culturnicul sovietic Lunacearski (Nachmannson) a observat pe bună dreptate corespondenţa muzicală a dialecticii hegeliene: forma de sonată şi deci şi a simfoniei clasice apărută în lumea austro-germană din vremea lui Hegel. Acest lucru a fost aplicat mai conştient şi consecvent de către Beethoven. Sub influenţa nefastă a masoneriei cu tendinţe anticlericale şi în final ateiste, arta - deci şi muzica - se desprinde începând din secolul al XVIII-lea de religie, de Biserică, şi devine tot mai mult magie. Desigur că magia a existat şi înainte şi în zona de care ne ocupăm. În Europa odată cu creştinarea Imperiului roman timp de 1400 de ani au domnit valorile creştine. Si atunci a existat muzică profană atât la sate cât şi la curţile nobilimii - dar duhul era mai mult creştin decât păgân. Muzica religioasă continuă în baroc, dar compozitorii Bach şi Händel ies din duhul Bisericii şi se îndreaptă spre perspectiva omenească. Acest fenomen repetă desfăşurat pe parcursul secolelor ceea ce a încercat fără izbândă împăratul Iulian Apostatul în secolul al IV-lea: lepădarea de creştinism şi revenirea la păgânismul cultivat al vechii Elade numită mai nou secularizarea sau laicizarea culturii. Fiind desfăşurat în asemenea durată, acest proces a fost mult mai greu de sesizat şi de combătut, ceea ce i-a dat şansa reuşitei pe care o constatăm astăzi. Muzica europeană apuseană a luat din secolul al XIII-lea o turnură parsifaliană dată de masonii rozicrucieni de unde se revendică printre alţii şi Rudolf Steiner, părintele antroposofiei şi al pedagogiei Waldorf. Dar cum s-a întâmplat aceasta? În creştinătatea apuseană de acum o mie de ani au pătruns germenii unor erezii ca filioque şi celelalte studiate de teologia dogmatică simbolică. Pe tărâm muzical au apărut în consecinţă abateri, încă în biserică şi în cult. Aceste scăderi sunt abaterea

de la canoanele muzicii gregoriene care erau - cu excepţia glasurilor şi a cadenţelor - aceleaşi ca şi în răsărit: monodie strict vocală, fără instrumente. Pr. lector Vasile Vlad a explicat într-o manieră profundă fenomenul teologic ce a stat în spatele evoluţiei muzicale apusene: ,,În Italia, Franţa, Spania, procesul impunerii cu forţa a cântului gregorian pare a birui spre sfârşitul secolului al XI-lea. Dar biruinţa este iluzorie-precum artificial este tot creştinismul apusean secularizat al vremii noastre. Când ,,frâul" este aşezat deasupra unei realităţi date, oricât ar fi fost el din ,,aur" dacă nu-şi asimilează natural prin metabolismul enipostazierii, acesta se obiectivează şi se limitează apoi la crearea unui raport juridic exterior. La fel şi muzica gregoriană, chiar dacă constituia etosul creştin autentic, chiar dacă reprezenta valorile divine, dacă aceasta nu şi-a conjugat sieşi şi libertatea şi puterea creatoare a specificului etnic căruia s-a îmbiat, s-a transformat repede în literă ,şi cânt mort cu caracter limitat prin epuizarea posibilităţilor de a se întrupa în realitatea vie a bisericilor locale." În secolul al VIII-lea biserica apuseană a deschis poarta nefericită a inovaţiilor cultice ce au măcinat-o şi au produs atâtea schisme şi erezii mai târziu. Dupăsecolul XII apare polifonia vocală şi se introduce treptat orga ca suport al corului. În 1600 orchestra a intervenit în biserica romano-catolică, realizându-se astfel o messă barocă cu arii solo, coruri şi orchestră. E drept că apariţia oratoriului în secolul al XVII-lea datorată lui G. Carissimi se încadra în curentul catolic al contrareformei, deci oarecum ,,de dreapta", prin care se luau măsuri de stăvilire a marşului protestant. Muzica oratoriului se opunea astfel coralelor luterane şi psalmilor calvineşti ce aveau prin accesibilitatea lor muzicală, dogmatică şi lingvistică mare priză în rândul credincioşilor. Din secolul al XVIII-lea nu se mai poate vorbi de o muzică creştină, ci cel mult de una religioasă, ceea ce din punct de vedere duhovnicesc reflectă o împuţinare a credinţei, o decădere. Această muzică religioasă, ca şi arta religioasă în general, se caracterizează prin faptul abordării subiective, personale a temelor religioase, tratate în afara canoanelor şi dogmelor. Concertele religioase, motetele, cantatele şi messele, oratoriile, reqviemele de mai târziu se încadrează aici, de asemenea în spaţiul protestant cântările pietiste şi apoi sectare ce caracterizează astăzi chiar şi cultul acestora. Această practică se poate deja din secolul al IV-lea, după cum relatează W. Fleming în Arte şi idei: ,,Arie, fondatorul sectei ariene, a fost acuzat că îşi strecura ideile religioase în mintea adepţilor săi cu ajutorul imnurilor cântate pe melodii provenind din muzica de ospăţ şi de teatru. Aceste imnuri nu erau agreate în cercurile ortodoxe, deoarece semănau prea mult cu muzica populară." Aici este cazul să semnalăm ecouri ale acestei practici şi în cazul grupărilor ortodoxe pietiste ,,Oastea Domnului" şi ,,visarioniştii", caracterizate tocmai prin acest gen de cântări, gen ce nu mai are nici o legătură cu muzica bisericească! Muzica visarioniştilor este cunoscută îndeobşte prin casetele

răspândite de aceştia în anii 90. Se remarcă folosirea acordeonului, flautului, chitarei şi viorii, cu rezonanţe de folclor orăşenesc şi chiar de muzică folk. Rezultatele artistice sunt dubioase sau de-a dreptul stângace, iar efectul lor misionar pozitiv de moment nu compensează aceste scăderi. La ora aceasta se pare că mişcarea stagnează, iar o parte din membrii ei râvnitori s-au integrat rânduielilor cultului şi muzicii bisericeşti ortodoxe. Muzica de cult creştină a continuat desigur până în zilele noastre în biserica romano-catolică. În ceea ce priveşte ramura profană care s-a născut în acel spaţiu apusean să-l luăm de exemplu pe celebrul W. A. Mozart. Acesta a făcut parte dintr-o lojă francmasonică - este un fapt clar documentat: la data de 14 decembrie 1784 el devenea membru în loja vieneză Zur Wohlthătigheit, fiind sub protecţia membrilor familiei Esterházy, mecenaţi francmasoni celebri cu ramificaţii până în Transilvania, ce i-au susţinut şi pe Haydn şi Beethoven. Tatăl lui Wolfgang, Leopold Mozart, a fost iniţiat în lojă la data de 28 martie 1785. La 22 aprilie el căpăta gradul al treilea în loja Zum wahren Eintrach unde pe 24 aprilie s-a executat cantata Die Maurerfreunde (K. 471) a lui W. A. Mozart. La moartea unui frate mason, Georg August, Mozart a compus cea mai importantă creaţie masonică a sa Maurerische Trauermusik (K. 477), ca muzicfunerară în loja Zum gekrönten Hoffnung în care deţinea gradul al treilea sau maestru francmason. În această lucrare Mozart a încercat o sinteză de romano-catolicism austro-german cu francmasonerie. Acesta este de fapt duhul muzicii clasice! Căci nu e după cum spunea Socrate în dialogul lui Platon Statul, şi anume că schimbarea modurilor muzicale determină schimbări în societate, ci dimpotrivă, ideile respective sunt cele ce au dus până la exprimarea sonoră cunoscută sub numele de muzică clasică: monodia acompaniată, sonata, stilul armonic deosebit de perioada anterioară polifonică barocă de tip iluminist protestant. În anii 1784-1786 loja din Paris Les Amis réunis tipărea simfoniile lui Haydn - acesta fiind la rândul său coleg de lojă cu L. Mozart. Împreună cu fratele său de lojă Schikaneder, W. A. Mozart a compus în 1791 celebra operă masonică „Flautul fermecat". După 1792 autorităţile imperiale austriece au luat măsuri drastice ce au dus la intrarea lojilor „în adormire" - formula specifică a masoneriei - până în 1918 când imperiul s-a destrămat. „Se vede că în cadrul francmasoneriei Mozart şi-a găsit un grup de bărbaţi cu vederi asemănătoare, cu idei şi scopuri ce corespundeau cu ale sale, drept care a devenit francmason fervent. El va compune o sumedenie de piese pentru fraţii săi de lojă. Francmasonii aveau o mare influenţă asupra vieţii şi gândirii lui Mozart. S-a întâmplat ca în cadrul unei întruniri de lojă din noiembrie 1791 unde s-a cântat ultima lucrare completă a sa Eine kleine Freymaurer Kantate K 623... el a contractat acea infecţie care printr-un lanţ de complicaţii medicale va conduce la moartea sa prematură printr-o comă renală peste trei săptămîni mai târziu." Această explicaţie este cu siguranţă mult mai

puţin cunoscută decât legendele popularizate şi prin unele filme ca cel al lui Milos Forman. La fel se va întâmpla mai târziu cu cei ca Jim Morrison şi Jimmi Hendrix, morţi în floarea vârstei sub loviturile drogurilor. Toate acestea au fost la vremea lor secrete, după modul ocult în care lucrează aceste societăţi, dar se scapă din vedere faptul că: „... nu e nimic ascuns care să nu se dea pe faţă: nici n-a fost ceva tăinuit, decât ca să vină la arătare." (Mt. X,26; Lc. XII,2).

Secularizarea şi autonomia muzicii

Urmând unei metodologii curente ne vom referi şi în continuare la perimetrul cultural al Europei apusene în care se constată apariţia germenilor masonici (lucrativi, laicizare, secularizare) în secolul al XIII-lea, iar renaşterea păgânismului a fost urmată de influenţa iudeo-arabă şi a gnosticismului elenist. Apariţia orgii şi a polifoniei vocale în biserica romano-catolică, apariţia operei în secolul al XVI-lea, apoi barocul, pot fi considerate ca puncte de referinţă pe traseul secularizării muzicii. De-a lungul istoriei credinţa creştină şi Biserica au fost atacate cu „arme" potrivite fiecărei epoci, arme ci şi-au dovedit o eficacitate limitată, dar din nefericire reală. În perioada modernă, francmasoneria de tip Cain-a corporaţiilor de zidari liberi au lucrat catedralele gotice, fiind oarecum încă în slujba bisericii. Dar în perioada cuprinsă între 1650 şi 1750, numită a barocului, masoneria a pus stăpânire pe arte, păgânizându-le treptat, dându-le o autonomie şi scoţându-le de sub tutela bisericii. Prin urmare şi muzica este de acum înainte folosită în acest război nevăzut, concertele muzicale şi operele tinzând să facă o concurenţă sfintelor slujbe, devenind alternative (alter-natus, din nou născut), sau înlocuitori (ersatz) ai acestora în sufletele oamenilor. Anul 1717 marchează - oficial - apariţia masoneriei speculative, adică a trecerii de la artă (desigur fără a o abandona), la ideologie, astfel luând naştere iluminismul, secularizarea, capitalismul, burghezia, republica, democraţia, economia de piaţă, drepturile omului, revoluţia franceză, apariţia S.U.A. Acum se desparte cultura de cult, cultura devine din ce în ce mai laică, mai profană, mai păgână, mai îndepărtată de Dumnezeu. Biserica protestantă este cu timpul penetrată intens de masonerie, în apus apărând un fel de falie cultural-confesională: la nord, protestantism şi capitalism - la sud catolicism şi feudalism. Observaţia se aplică desigur şi la formele muzicale specifice muzicii „culte" baroce, acestea reprezentând imaginea muzicală a concepţiilor masonice (nu spunem iudeo-masonice, deoarece iudeii nebotezaţi nu sunt deocamdată admişi în masonerie). Aici se încadrează fuga, concertul grosso, sonata, apoi muzica aşa-zisă clasică a iluminismului (o continuare a procesului de apostazie şi repăgânizare a Europei) cu formele ei, simfonia şi concertul

instrumental. Secolul următor aduce romantismul, sinteză de romano-catolicism, cu secularizare şi misticism masonic, revoluţiile burghezo-democratice naţionale, apariţia mişcărilor de stânga, socialiste şi comuniste. Romantismul şi naţionalismul pun în prim plan o schimbare a puterii: dacă în secolul trecut masoneria era aristocrată şi anti-monarhică (dar totuşi cu un soi de credinţă deistă), acum apare burghezia atee într-o ţară catolică, Franţa (!), şi sectară în ţările protestante. Şcolile naţionale romantice şi poemele simfonice sunt produse ale acestei activităţi masonice. Neo-păgânismul continuă mai ales prin Richard Wagner. Cultura intră pe o pantă decadentă, porţile răsăritului ortodox se deschid în 1848 şi se trece la secularizarea acestuia: romantism, capitalism, stat modern etc. Astfel se ajunge la o descreştinare mai mult sau mai puţin intensivă a tuturor statelor europene. Istoricul P.P.Negulescu a analizat în studiul său Destinul omenirii: „...cauzele obiective ale anarhiei intelectuale şi ale decadenţei morale. Între acestea înşiră: democraţia, care prin Declaraţia drepturilor omului de la 1789 şi prin acţiunea ei excitantă trezeşte ambiţiile, stimulează energiile, contribuie în mare măsură la creşterea imoralităţii şi la înmulţirea delictelor şi crimelor. Exodul sătenilor spre oraş, care corupe şi înghite din ei tot ce e bun, vagabondajul oamenilor fără avere şi meserie, din sânul cărora se recrutează majoritatea delicvenţilor şi criminalilor, libertatea presei şi a publicaţiilor care pun pe piaţă romane pornografice şi poliţiste pline de sugestii criminale şi amănunte senzaţionale; cinematografele demoralizante, liberalismul politic, economic şi moral, alegerile parlamentare, reclamele, concurenţa, fraudele şi alte moravuri americane etc." Acestea reprezintă un punct culminant al masoneriei şi vor duce la apariţia ocultă în cadrul teosofiei a new age-ului, mişcarea este radicală şi se îndreaptă de opotrivă contra ortodoxiei (crestinismul ortodox fiind adevarata credinta in Dumnezeu) , dar si aparent impotriva vechilor erezii, religii pagane si ideologii politice cu ar fi catolicismul, iudaismul, islamul, feudalismul, monarhia, republica, Evul Mediu, renaşterea, barocul, clasicismul, romantismul, naţionalismul, democraţia (cu toate că deocamdată aceasta din urmă pare a fi susţinută), capitalismul, socialismul, comunismul. Secolul al XX-lea poate fi împărţit astfel: prima jumătate este dirijată ocult de iudeo-masoni (iudeii se impun în masonerie) şi avem ca expresii culturale impresionismul, apărut la de la sfârşitul secolului XIX (în muzică C. Debussy cu După-amiaza unui faun, Daphnis şi Chloe etc.) ce nu este altceva decât neopăgânism, avangardismul, expresionismul, atonalismul-o expresie muzicală a psihanalizei, dodecafonismul, sinteze eleniste cu iudaism decadent, apariţia discului, radioului şi cinematografului.

Neopăgânismul ajunge la neobarbarie prin apariţia bolşevismului ateu marxist-leninist şi a mişcărilor fascisto-naziste. Acestea au fost îndreptate şi împotriva iudeo-masoneriei (a „democraţiilor occidentale"), care au câştigat totuşi a doua confruntare mondială. Timp de 30 de ani am asistat la produsele culturale decăzute ale acesteia: muzica de

estradă, divertisment, uşoară, jazz, o sinteză a elementelor neo-protestante de culoare din S.U.A, şi apoi rockul, sinteză a ateismului negrilor şi albilor americani. În acelaşi timp în America de sud se manifestau tangoul, samba şi celelalte dansuri, sinteze ale catolicismului şi practicilor magice naturiste. În Europa se practica „muzica uşoară", mai ales ca gen italian şi francez.

Începând cu 1975 conducerea este preluată de reprezentanţii new-age (ai neo-masoneriei).